

Arrest

nr. 81 425 van 21 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 juni 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VAN DEN STEEN, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 november 2010, met actualisatie op 31 januari 2011, dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 24 mei 2011 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ongegrond.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.11.2010 werd ingediend en op 31.01.2011 werd geactualiseerd door :

N., S. (R.R.: (...))

geboren te Kabul op 00.00.1982

N., M. (R.R.: (...)), ook gekend als K., M. (26.08.1984)

geboren te Kabul op 26.08.1984, ook gekend als 00.00.1982

allen: nationaliteit: Afghanistan

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkenen halen aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkenen halen niet aan voor welk punt van de instructies ze eventueel in aanmerking zouden kunnen komen. Aangezien zij pas op 01.10.2007 in België zijn aangekomen en ze niet aantonen dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevinden zoals bedoeld in de vernietigde instructies, voldoen zij niet aan de voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de vernietigde instructies van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkenen sinds 01.10.2007 in België verblijven; zij zich sinds hun aankomst in België volledig geïntegreerd hebben in onze samenleving en zij zich wonderwel integreren in het sociale leven; zij intussen een nieuw leven hebben opgebouwd in België; betrokkenen van bij het begin van hun verblijf in België hebben ingezien dat het leren van de Nederlandse taal belangrijk was voor hun integratie en zij zich dan ook zeer gemotiveerd voelden om naar school te gaan, vooral om op die manier hun kansen op een betere toekomst te verhogen en zij hun uiterste best doen om goed Nederlands te leren en te spreken en zij intussen behoorlijk goed Nederlands spreken en hun uiterste best doen om hun kennis hieromtrent voortdurend te verbeteren hetgeen hen toelaat om vele sociale contacten te onderhouden en zij diverse taalcursussen hebben gevolgd tot grote tevredenheid van hun leraars, wat wordt gestaafd met een inschrijvingsfiche voor Dhr. en Mevr. N., met inschrijvingsformulieren voor Mevr. N., met een certificaat van de opleiding van Mevr. N., met deelcertificaten op naam van Dhr. en Mevr. N.; zij vele contacten onderhouden met Belgische vrienden en burens en dat er na enkele tijd van aanpassing goede contacten tot stand komen met een aantal mensen uit hun omgeving; zij zich ondertussen perfect ingeburgerd hebben en zij voor de buurt een vertrouwd gegeven geworden zijn; zij een doorgedreven graad van integratie in Kuurne hebben en er na enkele weken en maanden van aanpassing goede contacten tot stand komen met een aantal mensen uit hun omgeving en het in de gegeven omstandigheden voor betrokkenen niet evident is om zich op een snelle en degelijke manier te integreren in onze samenleving maar dat zij er wonderwel in slagen, wat wordt gestaafd met getuigenverklaringen; zij tevens blijf geven van een grote burgerzin en zij er zorg voor dragen dat alle door hen verschuldigde sommen zo snel mogelijk en binnen een redelijke termijn voldaan worden en dit binnen het budget waarover zij beschikken; betrokkenen zeer gemotiveerde en sterke leerlingen blijken te zijn, niet alleen met betrekking tot het leren van de Nederlandse taal, doch eveneens met betrekking tot het leren van een beroep; zij klaarstaan om eender welke job te aanvaarden zodra hen dat toegelaten wordt en zij op die manier willen duidelijk maken dat zij in staat zijn om over een eigen inkomen te beschikken, wat wordt gestaafd met een inschrijvingsbewijs bij de VDAB dd. 29.09.2010 op naam van Dhr. N.; verzoekers bescheiden en verantwoordelijk zijn, hun geldelijke beperkingen kennen en geen aankopen doen die zij zich niet kunnen veroorloven en dat zij zich niet laten verleiden door allerlei duistere zaakjes om op die manier aan extra financiële middelen te geraken; gelet op het voorgaande er zonder twijfel kan gesteld worden dat verzoekers op zeer intense wijze zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate hebben eigengemaakt, zowel op economisch, sociaal en cultureel terrein alsook op andere terreinen van het maatschappelijk leven en er aan de integratie van verzoekers derhalve geenszins kan getwijfeld worden en Mevr. N. een attest cursus maatschappelijke oriëntatie en Dhr. N. een getuigschrift maatschappelijke oriëntatie voorleggen en betrokkenen een verklaring van het OCMW Antwerpen met betrekking tot hun leefloon

dd. 01.10.2010, een verklaring van de openbare bibliotheek ten aanzien van Dhr. N. dd. 30.09.2010, een verklaring van apotheek Cools en van Dokter Creemers en diverse foto's met Belgische vrienden en kennissen aan het dossier toevoegen, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkenen, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Betrokkenen beweren dat zij angst hebben om terug te keren en opnieuw slachtoffer te worden van voortdurende discriminaties, racistische aanslagen en aanrandingen, beledigingen, bedreigingen, harde represailles enzovoort. Ze zouden nog steeds worden gezocht en zouden onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst zonder hun veiligheid in gevaar te brengen en zonder binnen de kortste keren zware problemen te ondervinden. Betrokkenen zijn bevreesd voor de confrontatie met deze personen en vrezen voor hun leven zodra zij terugkeren aangezien men zal trachten om hen zo snel mogelijk te doen verdwijnen. De dreiging ten aanzien van verzoekers zou derhalve nog steeds actueel zijn. Zij zullen met zekerheid dezelfde problemen ondervinden als degene waarvoor ze het land ontvlucht zijn en zij verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan. Tevens wordt er aangehaald dat zij in Afghanistan niet beschermd zouden worden door politie of overheid zodat de kans zeer klein is dat verzoekende partijen zich zullen kunnen blijven verweren tegen de aanhoudende psychische en fysieke terreur waarmee zij geconfronteerd werden. Zij leggen evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen niet terugkunnen gezien de hierboven opgesomde redenen volstaat niet om als grond aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft de verwijzing naar rapporten; dit kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Afghanistan en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

Het lijkt tevens erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkenen verbleven immers meer dan 23 jaar in Afghanistan en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Het staat betrokkenen vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zouden hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een grond voor regularisatie.

Wat betreft het voorgelegde medisch attest van Dokter Lambrechts dd. 30.09.2010 ten aanzien van Mevr. N., betrokkenen kregen een attest van immatriculatie in het kader van hun aanvraag 9ter en dienen bijgevolg deze beslissing af te wachten. Medische elementen worden niet behandeld in een aanvraag 9bis.

Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkenen nooit problemen hebben gehad met justitie en dan ook een blanco strafregister hebben en er dan ook met zekerheid kan gesteld worden dat zij geen gevaar vormen voor de openbare orde en veiligheid en dat verzoekende partijen uiterst minzaam personen zijn die met niemand moeilijkheden zoeken/hebben wat wordt aangetoond door het feit dat zij wijdverspreide steun genieten van de plaatselijke bevolking, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 02.10.2007, werd afgesloten op 29.04.2008 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De duur van de procedure – namelijk minder dan zeven maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers onder meer de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Het middel luidt als volgt:

“Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van de motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Doordat de bestreden beslissing stelt dat verzoekers niet aanhalen voor welk punt van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis zij eventueel in aanmerking komen, aangezien zij pas op 1 oktober 2007 in België aankwamen en ze niet aantonen dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevinden.

Dat verzoekers de vermeende schending van artikel 3 EVRM niet kunnen invoeren omdat dit slechts in buitengewone gevallen toepassing vindt en zij geen begin van bewijs aanvoeren om hun beweringen te staven.

Dat de loutere vermelding dat verzoekers niet kunnen terugkeren naar Afghanistan uit angst voor vervolging en gebrek aan bescherming door de overheid niet aanvaard kan worden omdat zij geen begin van bewijs kunnen voorleggen om deze bewering te staven.

Verzoekers zouden evenmin een nieuwe element toevoegen, dan wat zij reeds tijdens de asielprocedure naar voor brachten.

Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. De beslissing dient de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur impliceert dat de opgegeven motieven de genomen beslissing moeten kunnen dragen.

Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525).

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte hebben aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag ongegrond te verklaren.

Toelichting :

formele motiveringsplicht

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat de formele motiveringsplicht impliceert dat er een verplichting bestaat om, zij het impliciet, te antwoorden op de essentiële argumenten van verzoekende partijen. Zo deze argumenten op geen enkele manier werden behandeld in de weigeringsbeslissing, werd de formele motiveringsplicht niet gerespecteerd.¹

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt het zich al te gemakkelijk door te verwijzen naar het onderzoek dat gebeurde naar aanleiding van de asielaanvraag, teneinde te beoordelen of verzoekende partijen al dan niet in de mogelijkheid zijn de aanvraag vanuit het land van origine te formuleren.

Beide procedures zijn echter niet gelijklopend en de Dienst Vreemdelingenzaken hebben dan ook de plicht zelfstandig te onderzoeken of verzoekende partijen de aanvraag vanuit het land van origine kunnen formuleren, ongeacht de conclusies die werden getrokken in de asielprocedure.²

Er is in casu geen sprake van een correcte beoordeling van de aanvraag van verzoekende partijen.

De motivering van de beslissing is dus manifest gebrekkig en derhalve niet afdoende. Tevens kunnen de vermelde motieven de genomen beslissing geenszins dragen waardoor ook de materiële motiveringsplicht is geschonden.

met betrekking tot motivering ongegrondheid:

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de door verzoekende partijen aangehaalde elementen niet als grond voor regularisatie kunnen worden weerhouden. Bovendien zou het onderscheid tussen de argumentering aangaande de buitengewone omstandigheden enerzijds en de gegrondheid anderzijds niet duidelijk zijn geweest.

Zoals zal blijken uit hetgeen volgt, is dit volkomen onjuist: verzoekende partijen vallen perfect onder de voorwaarden voor regularisatie onder de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor asiel- en migratiebeleid.

In casu is het zo dat de ontvankelijkheid van de aanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken niet wordt in twijfel getrokken. Zij geeft immers onmiddellijk aan dat de aanvraag dd. 2 oktober 2007 ontvankelijk wordt verklaard. De bizarre redenering die erop volgt, doet hier geen afbreuk aan.

Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag is het in de eerste plaats van belang op te merken dat de Dienst Vreemdelingenzaken de bestreden beslissing begint met de volgende paragraaf:

"Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, hebben de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen."

Er wordt met andere woorden zelf aangegeven dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid bij de beoordeling van de aanvragen over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Het is dan ook volkomen absurd dat de afgevaardigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid zich vervolgens blindstaart op de criteria van de instructie dd. 19/07/2009 - die overigens inmiddels werd vernietigd - en waaraan verzoekende partijen net niet voldoen. Het is immers de taak van Staatssecretaris en diens afgevaardigden om elk dossier individueel te onderzoeken, te kijken naar de concrete argumenten en omstandigheden van elk dossier en in het licht hiervan -binnen zijn discretionaire bevoegdheid - een beslissing te nemen.

In casu is dit niet gebeurd, aangezien er niet verder werd gekeken dan naar de -inmiddels vernietigde - criteria van de instructie.

Bovendien is het zo dat in de bestreden beslissing niet op afdoende wijze wordt uiteengezet waarom de aanvraag van verzoekende partijen ongegrond dienden te worden verklaard. Verzoekende partijen komen weliswaar net niet in aanmerking voor de aangehaalde - vernietigde - criteria, maar dit neemt niet weg dat de Staatssecretaris of zijn afgevaardigden de aanvraag in zijn totaliteit én in het licht van zijn discretionaire bevoegdheid dienden te onderzoeken en te beoordelen. In casu is dit niet gebeurd, hetgeen tot gevolg hebben dat de bestreden beslissing wat betreft de materiële motivering gebrekkig en niet afdoende is.

Er wordt in de bestreden beslissing enkel een opsomming gemaakt van de door verzoekende partijen aangehaalde elementen, waarna er wordt gesteld dat deze niet kunnen weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Waarom deze niet zouden kunnen worden weerhouden, wordt - met uitzondering van het blanco strafregister en het feit dat verzoekende partijen geen gevaar vormt voor de openbare orde - niet verduidelijkt.

Tevens wordt eraan toegevoegd dat verzoekers niet aanhalen voor welk punt van de instructie dd. 19/07/2009 zij eventueel in aanmerking komen.

Een dergelijke redenering kan echter niet worden weerhouden, aangezien in de eerste plaats de instructie inmiddels werd vernietigd, en in de tweede plaats deze instructie niets afdeed aan de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid. Zelfs vóór de vernietiging van de criteria van de instructie dd. 19/07/2009, stond het de Staatssecretaris immers nog steeds vrij te oordelen over de aanvragen en te besluiten dat een aanvraag gegrond was, zelfs indien die niet strikt onder de criteria van de instructie viel.

Men gaat volledig voorbij aan het feit dat verzoekers intussen reeds vier jaar in België verblijven, hier hun leven hebben opgebouwd en goed geïntegreerd zijn. Verzoekende partijen hebben ondertussen ook een kind ter wereld gebracht, genaamd [...].

Van verzoekende partijen eisen dat zij voor al hun beweringen hard bewijs voorleggen, is gewoonweg onaanvaardbaar. Hen op basis van dit element hun status van politiek vluchteling ontkennen, zou al te gek zijn.

Nergens staat geschreven dat een kandidaat-asielzoeker over een minimaal aantal noodzakelijke bewijsstukken en documenten dient te beschikken alvorens hij het land binnenkomt: er zijn talloze mensen die elke dag asiel aanvragen zonder ook maar op enige manier te kunnen bewijzen hoe ze het land zijn binnengekomen of welk hun identiteit is, en zonder dat dit feit achteraf tegen hen wordt gebruikt als argument om de asielaanvraag te weigeren. De Dienst Vreemdelingenzaken maakt zich er te gemakkelijk van af.

Bijgevolg is het duidelijk dat de materiële motivering in casu niet afdoende is, aangezien zij gebrekkig is. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze hebben genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten

grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.³

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct hebben beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.⁴

Verzoekende partijen menen dat aan deze voorwaarden niet is voldaan: de motivering is ontegensprekelijk gebrekkig, daar men de situatie en het dossier van verzoekende partijen niet correct heeft beoordeeld, dat niet werd aangegeven waarom de door verzoekende partijen aangehaalde argumenten niet als grond tot regularisatie konden worden aanvaard en dat men zeker en vast in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Het is bijgevolg meer dan duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij zijn motivering substantieel in gebreke is gebleven en de motiveringsplicht hebben geschonden.

Het middel is gegrond."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In hun eerste middel poneren verzoekers een schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en ondubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing:

schending van art. 62 van de vreemdelingenwet

schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van bestuurshandelingen.

Verder blijkt uit verzoekers hun eerste middel dat zij tevens de schending aanvoeren van de materiële motiveringsverplichting.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de wet dd. 29.7.1991 en art. 62 van de wet van 15.12.1980, artikelen dat de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers hun inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin inhoudelijke kritiek leveren en daarbij blijken te geven kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekers het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001), wanneer verzoekers in staat zouden zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen hebben ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde heeft beslist dat verzoekers hun aanvraag ongegrond diende te worden verklaard.

Verzoekers hun concrete kritiek is erop gericht dat 'het recht op regularisatie beperkt [wordt] tot de personen die voldoen aan de criteria die voorzien zijn in de instructie', en het dossier van verzoekers ook op de aanwezigheid van andere elementen dient te worden onderzocht.

Verzoekers hun beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

De verwerende partij laat gelden dat de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet (die o.m. terug te vinden is op de website www.kruispuntmi.be/vreemdelingenrecht), concrete situaties opsomt waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid een machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kan toestaan.

Aldus kunnen de instructie van 19 juli 2009 en art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 niet los van elkaar worden gezien, nu de instructie een verduidelijking inhoudt van art. 9bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

"In het kader van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid om te beslissen welke door verzoekster aangebrachte elementen al dan niet aanvaard worden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. Deze discretionaire beoordelingsvrijheid heeft echter de redelijkheid tot grens (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494). In de instructie, waarvan de toepassing door geen enkele partij betwist wordt, staan enkele situaties beschreven welke als prangende humanitaire situaties worden beschouwd. Verder wordt vermeld dat de opsomming de discretionaire macht van de staatssecretaris niet wegneemt om andere gevallen als een prangende humanitaire situatie te beschouwen. Dienaangaande stelt de

verzoekster ook in haar verzoekschrift dat de voorwaarden van de instructie geenszins limitatief zijn en voldoende ruimte toelaten voor een ruimere toepassing waaronder de rubriek andere prangende humanitaire situaties. Aldus lijkt verzoekster zelf aan te geven dat zij niet valt onder één van de in de instructie opgesomde gevallen. Verzoekster is echter wel van oordeel dat zij onder de andere prangende humanitaire situaties valt. Dienaangaande heeft de gemachtigde van de staatssecretaris binnen zijn ruime discretionaire bevoegdheid, rekening houdend met de specifieke en eigen elementen van het dossier geoordeeld dat de door verzoekster aangebrachte elementen niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Het komt niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toe om zijn oordeel, binnen de wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing, in de plaats te stellen van het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris. Evenmin komt het aan de Raad toe om vast te stellen of een bepaald element al dan niet voldoende is om een verblijf toe te staan. Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen door de gemachtigde van de staatssecretaris kan de motieven van de bestreden beslissing niet weerleggen en kan bijgevolg niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing." (R.v.V. nr. 49.674 van 18 oktober 2010)

Verwerende partij verwijst tevens naar volgende rechtspraak van de Raad: 3.9. Verzoeksters betoog komt erop neer dat er onderscheid gemaakt dient te worden tussen enerzijds de discretionaire bevoegdheid die de gemachtigde van de staatssecretaris heeft in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en anderzijds de criteria vermeld in de instructie van 19 juli 2009, maar dit betoog mist feitelijke grondslag aangezien door het uitvaardigen van de instructie verwerende partij niets anders gedaan heeft dan kenbaar te maken door welke criteria zij zich in het algemeen zal laten leiden bij het beoordelen van de gegrondheid van de aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt ten andere op dat de instructie van 19 juli 2009 op een niet-exhaustieve wijze bepaalde specifieke situaties opsomt die aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt uit de volgende zinsnede: "Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties. Een bijzondere aandacht zal hierbij uitgaan naar vreemdelingen die behoren tot een kwetsbare groep "

Door aldus te handelen wijkt verweerder niet af van het gestelde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of installeert hij geen afwijkend regime, doch maakt hij de invulling die hij in het algemeen geeft aan de hem door dit artikel toegekende discretionaire bevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging slechts publiek en laat hij de mogelijkheid open voor de toekenning van een machtiging tot verblijf aan vreemdelingen die zich bevinden in andere prangende humanitaire situaties dan deze die in de instructie opgesomd worden. (...)

3.13. Verzoekster voert een hoofdzakelijk theoretisch betoog maar hiermee toont zij niet aan dat de verwerende partij in casu haar appreciatiebevoegdheid heeft toegepast op een wijze die strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, of op een kennelijke onredelijke of onzorgvuldige wijze gehandeld heeft door verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond te verklaren. " (R.v.V. nr. 55.291 dd. 31.01.2011)

Verzoekers hun beschouwingen falen dan ook in rechte.

Verzoekers beperken zich bovendien tot het uiten van theoretische beschouwingen, zonder in concreto aan te geven op welk element zij zich zouden hebben beroepen in hun aanvraag waarop niet geantwoord werd in de bestreden beslissing.

Nazicht van de aanvraag leert overigens dat verzoekers raadsman in zijn begeleidend schrijven geen argumentatie heeft ontwikkeld, doch enkel het ingevulde modelformulier (conform de instructie) en het stukkenbundel heeft overgemaakt. Terwijl het criterium 'andere prangende humanitaire situaties niet eens werd aangekruist (laat staan dat verzoekers hebben uiteengezet op welke andere prangende humanitaire situaties zij zich zouden wensen te beroepen).

In casu tonen verzoekers op geen enkel manier aan dat zij zich op bepaalde gegevens zouden hebben beroepen, die door de gemachtigde niet in overweging zijn genomen.

Verder komt het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging op grond van de instructie van 19 juli 2009 toe om aan te tonen dat hij voldoet aan de gestelde criteria en zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van zijn aanvraag en het voegen van stukken ter ondersteuning van zijn aanvraag. Er kan van de verwerende partij niet verwacht worden dat zij telkens contact opneemt met de aanvrager van een verblijfsmachtiging om hem te "interpelleren" aangaande het vervullen van een door de instructie van 19 juli 2009 gesteld criterium. " (R.v.V. nr. 51 313 van 18 november 2010)

De gemachtigde heeft in het kader van zijn ruime appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt bij de beoordeling van de vraag of aan verzoekers een machtiging tot verblijf kan worden toegekend, duidelijk aangegeven om welke redenen de door verzoekers aangehaalde elementen niet konden leiden tot een regularisatie van verzoekers.

Verzoekers beschouwingen falen in feite en in rechte, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. Verzoekers tonen geenszins aan dat de gemachtigde niet met alle elementen waarop verzoekers zich beroepen hebben, rekening heeft gehouden noch maken zij aannemelijk dat de gemachtigde onredelijk zou hebben gehandeld.

Het eerste middel is deels onontvankelijk en voor het overige niet gegrond. Het eerste middel is niet ernstig en kan niet worden aangenomen.”

2.3.1. Uit het middel blijkt dat verzoekers de verwerende partij verwijten hun aanvraag om machtiging tot verblijf enkel te hebben beoordeeld vanuit de criteria voorzien in de *“Instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet”* van 19 juli 2009 terwijl deze instructie werd vernietigd door de Raad van State. Verzoekers erkennen dat zij niet in aanmerking komen voor de in deze instructie opgenomen criteria maar dit neemt niet weg dat de verwerende partij er toe gehouden is de aanvraag in zijn totaliteit te onderzoeken. Een aanvraag kan in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij gegrond verklaard worden, ook al is niet tegemoet gekomen aan de criteria van de instructie. De verwerende partij heeft nagelaten een beoordeling te doen, los van de criteria van de instructie zodat haar beoordeling niet correct is en onredelijk. De motivering is niet afdoend en gebrekkig.

Ter terechtzitting wordt er uitdrukkelijk gewezen op het arrest nummer 215.571, uitgesproken op 5 oktober 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan en wordt aan de partijen gevraagd wat hun standpunt ter zake is. Zij beperken zich tot het verwijzen naar hun schriftelijke argumentatie. De verwerende partij voegt er aan toe dat de aanvraag ook werd beoordeeld los van de voornoemde instructie.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu een onderzoek van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfs-machtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partijen. Artikel 9bis van de vreemdelingen-wet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buiten-gewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaar-den van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit de aanvraag en de actualisatie van de verzoekende partijen blijkt dat zij er wat betreft de gegrond-heid van hun aanvraag op wezen dat zij zich niet beriepen op de criteria van de voornoemde instructie maar aanhaalden dat zij zich sinds hun aankomst in België volledig geïntegreerd hebben in onze samenleving en zij zich wonderwel integreren in het sociale leven, dat zij intussen een nieuw leven hebben opgebouwd in België, dat zij van bij het begin van hun verblijf in België hebben ingezien dat het leren van de Nederlandse taal belangrijk was voor hun integratie, dat zij goed Nederlands spreken en diverse taalcursussen volgden, dat zij werkbereid zijn, dat zij vele contacten onderhouden met Belgische vrienden en burens en dat er na enkele tijd van aanpassing goede contacten tot stand komen met een aantal mensen uit hun omgeving, dat zij zich ondertussen perfect ingeburgerd hebben en zij voor de buurt een vertrouwd gegeven geworden zijn, dat zij een doorgedreven graad van integratie in Kuurne hebben en er na enkele weken en maanden van aanpassing goede contacten zijn tot stand gekomen met een aantal mensen uit hun omgeving, dat zij tevens blij geven van een grote burgerzin en zij er zorg voor dragen dat alle door hen verschuldigde sommen zo snel mogelijk en binnen een redelijke termijn voldaan worden en dit binnen het budget waarover zij beschikken, dat zij zeer gemotiveerde en sterke leerlingen blijken te zijn, niet alleen met betrekking tot het leren van de Nederlandse taal, doch eveneens met betrekking tot het leren van een beroep, dat zij klaarstaan om eender welke job te aanvaarden zodra hen dat toegelaten wordt en dat zij op die manier willen duidelijk maken dat zij in staat zijn om over een eigen inkomen te beschikken. Verzoekers stellen verder dat zij bescheiden en verantwoordelijk zijn, hun geldelijke beperkingen kennen en geen aankopen doen die zij zich niet kunnen veroorloven en dat zij zich niet laten verleiden door allerlei duistere zaakjes om op die manier aan extra financiële middelen te geraken en wijzen op hun lange verblijf in België, stellen dat zij zowel op economisch, sociaal en cultureel terrein alsook op andere terreinen van het maatschappelijk leven zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen hebben gemaakt en er aan hun integratie derhalve geenszins kan getwijfeld worden. Zij zetten op uitvoerige wijze hun angst voor terugkeer naar het herkomstland uiteen. Hun integratie worden door verschillende stukken gestaafd.

De verzoekende partijen voeren aan dat de verwerende partij er toe gehouden was deze elementen te beoordelen, los van het bestaan van de criteria van de vernietigde instructie.

Uit de volgende motieven van de bestreden beslissing blijkt dat ondanks het gegeven dat verzoekers zich uitdrukkelijk niet beriepen op de criteria in de instructie voorzien, hun aanvraag werd beoordeeld in toepassing van de voornoemde instructie:

“Betrokkenen halen niet aan voor welk punt van de instructies ze eventueel in aanmerking zouden kunnen komen. Aangezien zij pas op 01.10.2007 in België zijn aangekomen en ze niet aantonen dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevinden zoals bedoeld in de vernietigde instructies, voldoen zij niet aan de voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de vernietigde instructies van 19.07.2009.”

en:

“Het feit dat betrokkenen sinds 01.10.2007 in België verblijven; zij zich sinds hun aankomst in België volledig geïntegreerd hebben in onze samenleving en zij zich wonderwel integreren in het sociale leven; zij intussen een nieuw leven hebben opgebouwd in België; betrokkenen van bij het begin van hun verblijf in België hebben ingezien dat het leren van de Nederlandse taal belangrijk was voor hun integratie en zij zich dan ook zeer gemotiveerd voelden om naar school te gaan, vooral om op die manier hun kansen op een betere toekomst te verhogen en zij hun uiterste best doen om goed Nederlands te leren en te spreken en zij intussen behoorlijk goed Nederlands spreken en hun uiterste best doen om hun kennis hieromtrent voortdurend te verbeteren hetgeen hen toelaat om vele sociale contacten te onderhouden en zij diverse taalcursussen hebben gevolgd tot grote tevredenheid van hun leraars, wat wordt gestaafd met een inschrijvingsfiche voor Dhr. en Mevr. N., met inschrijvingsformulieren voor Mevr. N., met een certificaat van de opleiding van Mevr. N., met deelcertificaten op naam van Dhr. en Mevr. N.; zij vele contacten onderhouden met Belgische vrienden en burens en dat er na enkele tijd van aanpassing goede contacten tot stand komen met een aantal mensen uit hun omgeving; zij zich ondertussen perfect ingeburgerd hebben en zij voor de buurt een vertrouwd gegeven geworden zijn; zij een doorgedreven graad van integratie in Kuurne hebben en er na enkele weken en maanden van aanpassing goede contacten tot stand komen met een aantal mensen uit hun omgeving en het in de gegeven omstandigheden voor betrokkenen niet evident is om zich op een snelle en degelijke manier te integreren in onze samenleving maar dat zij er wonderwel in slagen, wat wordt gestaafd met getuigenverklaringen; zij tevens blijf geven van een grote burgerzin en zij er zorg voor dragen dat alle door hen verschuldigde sommen zo snel mogelijk en binnen een redelijke termijn voldaan worden en dit binnen het budget waarover zij beschikken; betrokkenen zeer gemotiveerde en sterke leerlingen blijken te zijn, niet alleen met betrekking tot het leren van de Nederlandse taal, doch eveneens met betrekking tot het leren van een beroep; zij klaarstaan om eender welke job te aanvaarden zodra hen dat toegelaten wordt en zij op die manier willen duidelijk maken dat zij in staat zijn om over een eigen inkomen te beschikken, wat wordt gestaafd met een inschrijvingsbewijs bij de VDAB dd. 29.09.2010 op naam van Dhr. N.; verzoekers bescheiden en verantwoordelijk zijn, hun geldelijke beperkingen kennen en geen aankopen doen die zij zich niet kunnen veroorloven en dat zij zich niet laten verleiden door allerlei duistere zaakjes om op die manier aan extra financiële middelen te geraken; gelet op het voorgaande er zonder twijfel kan gesteld worden dat verzoekers op zeer intense wijze zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate hebben eigengemaakt, zowel op economisch, sociaal en cultureel terrein alsook op andere terreinen van het maatschappelijk leven en er aan de integratie van verzoekers derhalve geenszins kan getwijfeld worden en Mevr. N. een attest cursus maatschappelijke oriëntatie en Dhr. N. een getuigschrift maatschappelijke oriëntatie voorleggen en betrokkenen een verklaring van het OCMW Antwerpen met betrekking tot hun leefloon dd. 01.10.2010, een verklaring van de openbare bibliotheek ten aanzien van Dhr. N. dd. 30.09.2010, een verklaring van apotheek Cools en van Dokter Creemers en diverse foto's met Belgische vrienden en kennissen aan het dossier toevoegen, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkenen, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.”

Hieruit blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf hoofdzakelijk ongegrond wordt verklaard omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan. Deze voorwaarden worden als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatie-mogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met diens discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde aangaande het bestaan van een prangende humanitaire situatie of voorwaarden die als criteria in de voornoemde instructie zijn voorzien, zodat in casu voorwaarden werden toegevoegd aan de wet (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan in de hierboven weergegeven mate worden aangenomen.

2.3.2. De bestreden beslissing bevat echter nog andere motieven. Er dient bijgevolg te worden nagegaan of deze andere motieven kunnen volstaan om de aanvraag ongegrond te verklaren.

Zoals reeds gesteld haalden de verzoekende partijen in hun aanvraag ook volgende elementen aan inzake de gegrondheid:

- hun angst voor terugkeer naar het herkomstland met de mogelijke schending van artikel 3 EVRM,
- geen bindingen met het herkomstland,
- onmogelijkheid van terugkeer naar hun herkomstland,
- de ziekte van mevrouw N.,
- nooit problemen gehad met justitie, het hebben van een blanco strafregister,
- problemen in hun herkomstland,
- duur asielprocedure.

Dienaangaande antwoordt de bestreden beslissing:

“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Betrokkenen beweren dat zij angst hebben om terug te keren en opnieuw slachtoffer te worden van voortdurende discriminaties, racistische aanslagen en aanrandingen, beledigingen, bedreigingen, harde represailles enzovoort. Ze zouden nog steeds worden gezocht en zouden onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst zonder hun veiligheid in gevaar te brengen en zonder binnen de kortste keren zware problemen te ondervinden. Betrokkenen zijn bevreesd voor de confrontatie met deze personen en vrezen voor hun leven zodra zij terugkeren aangezien men zal trachten om hen zo snel mogelijk te doen verdwijnen. De dreiging ten aanzien van verzoekers zou derhalve nog steeds actueel zijn. Zij zullen met zekerheid dezelfde problemen ondervinden als degene waarvoor ze het land ontvlucht zijn en zij verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan. Tevens wordt er aangehaald dat zij in Afghanistan niet beschermd zouden worden door politie of overheid zodat de kans zeer klein is dat verzoekende partijen zich zullen kunnen blijven verweren tegen de aanhoudende psychische en fysieke terreur waarmee zij geconfronteerd werden. Zij leggen evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen niet terugkunnen gezien de hierboven opgesomde redenen volstaat niet om als grond aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat betreft de verwijzing naar rapporten; dit kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Afghanistan en betrokkenen geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zou zijn.

Het lijkt tevens erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkenen verbleven immers meer dan 23 jaar in Afghanistan en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Het staat betrokkenen vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zouden hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een grond voor regularisatie.

Wat betreft het voorgelegde medisch attest van Dokter Lambrechts dd. 30.09.2010 ten aanzien van Mevr. N., betrokkenen kregen een attest van immatriculatie in het kader van hun aanvraag 9ter en dienen bijgevolg deze beslissing af te wachten. Medische elementen worden niet behandeld in een aanvraag 9bis.

Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkenen nooit problemen hebben gehad met justitie en dan ook een blanco strafregister hebben en er dan ook met zekerheid kan gesteld worden dat zij geen gevaar vormen voor de openbare orde en veiligheid en dat verzoekende partijen uiterst minzaam personen zijn die met niemand moeilijkheden zoeken/hebben wat wordt aangetoond door het feit dat zij wijdverspreide steun genieten van de plaatselijke bevolking, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 02.10.2007, werd afgesloten op 29.04.2008 met de beslissing 'weigering vluchtelingen-status en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De duur van de procedure – namelijk minder dan zeven maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.“

Hieruit blijkt dat in de bestreden beslissing wel degelijk geantwoord wordt op de hierboven aangehaalde elementen die de verzoekende partijen voorhielden.

Op de elementen dat zij zich sinds hun aankomst in België volledig geïntegreerd hebben in onze samenleving en zij zich wonderwel integreren in het sociale leven, dat zij intussen een nieuw leven hebben opgebouwd in België, dat zij van bij het begin van hun verblijf in België hebben ingezien dat het leren van de Nederlandse taal belangrijk was voor hun integratie, dat zij goed Nederlands spreken en diverse taalcursussen volgden, zij werkbereid zijn, zij vele contacten onderhouden met Belgische vrienden en burens en dat er na enkele tijd van aanpassing goede contacten tot stand zijn gekomen met een aantal mensen uit hun omgeving, dat zij zich ondertussen perfect ingeburgerd hebben en zij voor de buurt een vertrouwd gegeven geworden zijn, dat zij een doorgedreven graad van integratie in Kuurne hebben, dat zij tevens blij geven van een grote burgerzin en zij er zorg voor dragen dat alle door hen verschuldigde sommen zo snel mogelijk en binnen een redelijke termijn voldaan worden en dit binnen het budget waarover zij beschikken, dat zij zeer gemotiveerde en sterke leerlingen blijken te zijn, niet alleen met betrekking tot het leren van de Nederlandse taal, doch eveneens met betrekking tot het leren van een beroep, dat zij klaarstaan om eender welke job te aanvaarden zodra hen dat toegelaten wordt en zij op die manier willen duidelijk maken dat zij in staat zijn om over een eigen inkomen te beschikken, dat verzoekers bescheiden en verantwoordelijk zijn, hun geldelijke beperkingen kennen en geen aankopen doen die zij zich niet kunnen veroorloven en dat zij zich niet laten verleiden door allerlei duistere zaakjes om op die manier aan extra financiële middelen te geraken en wijzen op hun lange verblijf in België, dat zij zowel op economisch, sociaal en cultureel terrein alsook op andere terreinen van het maatschappelijk leven zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen hebben gemaakt en er aan de integratie van verzoekers derhalve geenszins kan getwijfeld worden, wordt echter enkel geantwoord door een verwijzing naar de voorschriften van de vernietigde instructie, namelijk dat de verzoekende partijen niet voldoen aan de voorwaarden hiervan, zodat deze elementen niet verder in aanmerking worden genomen en niet worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit houdt een foutieve beoordeling in van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zodat verzoekers terecht stellen dat hun aanvraag niet correct werd beoordeeld.

Het eerste middel is in de opgegeven mate gegrond. Er dient niet meer te worden ingegaan op het tweede middel.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 mei 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN